

Детско списание
Камбанка

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна
брой 3 (год. 12) декември, 2023

В благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан

Църковни празници

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

(Лука 2:1—20)

Прехът толкова много се умножил в света, че човекът станал за човека като звяр. Имало и добри хора, но те били малко и страдали, защото нямало правда на земята.

Най-после дошло времето за избавление. Наближавало светата Дева да роди Спасителя. Тогава римският император Август наредил всички негови поданици да бъдат преброени. Всеки трябвало да отиде в своето родно място.

Светата Дева и старецът Иосиф тръгнали от Назарет за градчето Витлеем, което се намирало до столицата на еврейската държава Иерусалим. Като стигнали, се оказало, че няма никъде място да пренощуват. Странноприемниците били препълнени.

Иосиф и Мария били принудени да се подслонят в една пещера край Витлеем, където овчарите нощем затваряли добитъка си. Там светата Дева родила Божия Син.

Раждането на Спасителя било означено с чудни явления. На небето засияла невиждана звезда. Ангелски хор пеел: Слава на Бога във висините и на земята мир, а между човеците добра воля...

Първи узнали за това овчарите, които пазели стадата си. Пред тях се явил Ангел Господен, който им известил за голямата радост. Зарадваните овчари отишли в пещерата и първи видели Богомладенеца.

Звездобройци от Изток забелязали чудната звезда, която дълго се движела, докато се спре над Витлеем. Разбрали, че на земята се е родил велик Цар. Тръгнали по пътя, който им сочела звездата и стиг-

нали до Витлеемската пещера. Поклонили се на Богомладенеца и Му поднесли скъпи дарове - злато, ливан и смирна.

Идването на Спасителя донесло радост на целия свят. Като се разбрало колко важно е това събитие, било взето решение летоброенето да започва от Рождество Христово. И до днес, вече повече от 2000 години, всички вярващи без разлика на народност празнуват светлия празник на раждането на Спасителя.

В светите храмове се извършва тържествено богослужение. Даровити църковни поети и певци са съчинили много хубави молитвени песни, с които се слави Богомладенеца Исус.

Свещичките, които палим в храма на този ден, греят по-топло и по-светло. Те огряват и сърцето. То става като че ли яслата, в която се родил Исус Христос. Тогава хората стават по-добри. Те си прощават всички обиди и се обичат.

Вечерта срещу празника се нарича Бъдни вечер. Всички домашни се събират на постна трапеза. Кандилото гори пред домашния иконостас. С молитва и кръстен знак започва вечерята. Тя е най-вкусна, защото е благословена...

Имаше хубав стар обичай на коледуване. Момци и деца цяла нощ обикаляха домовете и разнасяха рождественската вест с песни. Домовете не се заключваха. Огънят не гаснеше в огнището. Цяла нощ се бдеше в чест на Христовото Рождество.

Най-светла е рождественската радост на децата с чисти сърца. За тях са съчинени много песни...

Монахиня Валентина

Знаете ли, че:

Мария е едно от най-разпространените имена в света, тъй като това е името на Божията майка. Това име е с древноеврейски произход. Оригиналната му форма е Мариам.

Жените, носещи името Мария в Новия завет са шест:

1. Мария, майката на Исус Христос

2. Мария от Витания. Заедно със сестра си Марта и брат си Лазар била добра позната на Исус Христос. Неговите нозе тя обляла с миро.

3. Мария, майката на Яков и Иосия от Галилея. Последвала Исус Христос след като била изцелена.

4. Мария-Магдалена от Галилея, изцелена от Исус; помагала на Господа в служението Му.

5. Мария, майка на Йоан, наричан Марк; роднина на Варнава; в нейния дом се събирали членове на йерусалимската църква.

6. Мария Римска; жена, която била похвалена от апостол Павел.

„Камбанка“ ви разказва...

ЗВЕЗДАТА

И тая звезда се показваше на запад.

Човеците, които я видяха, се удивиха. И разнесе се скоро мътва за появяването ѝ по всички градове и села на царството. И чудеха се всички и се питаха, какво означава това небесно знамение.

И никой не знаеше.

И на петата нощ слухът за чудесната звезда достигна до ушите на тримата знаменити и славни мъдреци на Халдея, човечи вещи в писанията, които умееха да гледат в бъдещето и да четата в съкровенията му тайни.

Зад широките Месопотамски равнини, на изток от Ливан, в една ясна нощ, когато небесата бяха засипани с лъскави звезди, които трептяха като живи брилянти, в тишината на заспалия свят изгря ненадейно една нова звезда.

Тая звезда, която до тогава никое човешко око не беше виждало, беше звезда велика, ясна и лъчезарна, като едно малко слънце, и нейният силен блясък правеше да бледнеят околните звезди, що трептяха по високото небе.

И когато видяха и те звездата, удивиха се твърде и се смутиха. Защото никой от тях не можеше, въпреки дълбоката си мъдрост, да отгатне, какво явява на вселената това ново небесно светило. И си рекоха един на друг:

– Да прегледаме старите пророчески книги. Може би в тях да е писано нещо за това знамение.

И заеха се с велико усърдие да преглеждат старата мъдрост, написана на зайчи кожи и папируси.

Три дена и три нощи мъдреците ровеха писанията на пророците, четяха ги, търкуваха ги, за да намерят ясен отговор на тайната.

И в края на третата нощ мъдреците възкликнаха с голяма радост, понеже намериха в книгите предвещаното за тая чудна звезда.

И това старо предвещание разправяше, че ще дойдат нови времена, когато на запад, в юдейската земя, ще се роди един Цар. И знак за неговото раждане ще бъде една нова сияйна звезда, която ще изгрее на запад, тъкмо над мястото, където се е родил новият Цар.

И захванаха тогава да разговарят мъдреците помежду си. Първият рече:

– Никой цар между човеците до днес не е бил обаждан от подобна звезда. Велики царе на земята са владеели и повелявали, без да бъде отбелязано появяването им с такова славно знамение. Навярно новият цар ще бъде по-велик от великия Сезостриса, чиято слава грееше от град Тива, при река Нил, до върховете на Ливан с високите кедри; той ще е по-могъщ от всесилния Кир, който простря ръката си над всички земи и царства, които се намират между западното море и вълните на топлия океан на изток; и от македонския цар Александър, който с победоносен меч разпространи властта си от снежните тракийски планини дори до изворите на свежената река Ганг.

А вторият мъдрец изрече угрижено:

– Трепери, бедна земьо, защото стра-

шен завоевател днес се ражда! Твоите полета ще бъдат отново покрити с човешки трупове и твоите реки и потоци ще почервенеят от човешка кръв и никога толкова плач и ридание не ще са се издигали към небесата.

Третият мъдрец каза:

– Благословени да бъдат нашите бели коси, защото те са само радостен знак и надежда, че няма да доживеем до ония страшни дни, когато новороденият силен цар отрасне и възмъжее и с размаха на сабята си направи да покрият земята пожари, развалини, трупове окървавени, сълзи и отчаяние. Защото всяка царска слава се гради върху разрушението и всяка победа се купува с грозотата на запустението.

Тогава и тримата мъдречи казаха:

– Честити сме, че няма да доживеем до тоя мрачен ден.

И после стана дума за името на новия цар. И поискаха да узнаят името на новия завоевател на земята, който ще я покрие с кръв и развалини.

И търсиха пак и намериха тайнствени белези в мъдрата книга. И се трудиха много, докато разгадаят смисъла на тия белези.

И откриха, смаяни, че името на новия цар беше:

Любов!

И удивиха се твърде влѣхвите и ликуваха сърцата им, понеже всичките им страхове за човечеството изчезнаха.

Тогава рекоха:

– Блажени ние, трижди блажени, че дочакахме раждането на Царя на Любова. Да идем да Му се поклоним, звездата ще ни заведе при Него.

И тримата белобради влѣхви взеха със себе си най-благовонните аромати, ливан и смирна, и злато, за да ги поднесат пред люлката на благия Цар, и се отправиха на път към Ливанските планини.

А звездата вървеше пред тях и им показваше пътя.

Иван Вазов, 1901 г.

Интересно!

В Белгия считат мъдреците за покровители на пътешествениците, затова често в миналото са наричали гостоприемниците с имена свързани с тях, като например „Трите Влъхви“, „Тримата царе“, „При звездата“, „При кралете“.

В Чехия Бъдни вечер се нарича Щедра вечер. В нощта срещу Рождество Христово по домовете обикалят по три деца, символизиращи тримата мъдречи. Пеят песни и благославят.

Децата четат

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАТ ДАРОВЕТЕ НА МЪДРЕЦИТЕ?

Вкъпи деца,
Раждането на нашия Господ Иисус Христос е съпроводено с чудни събития. Едно от тях е явяването на Витлеемската звезда. Тя е забелязана от тримата мъдреци, които започват да я следват. Те били от Персия, Арабия и Етиопия. Макар че всеки от тях тръгнал от своята страна, но водени от една и съща звезда, те по Божий промисъл се събрали по време на пътешествието си и като узнали взаимно намеренията си, вървели заедно, следвайки звездата. Знаели, че тя ще ги отведе до новия необикновен Цар, за да му се поклонят. Носели със себе си дарове, които да му поднесат.

Когато Го намерили, поднесли му като подаръци злато, ливан и смирна. Златото е ясно какво представлява, ливанът е тамян, а смирната е благовонно масло. Тези дарове имат и символично значение. Злато като на Цар на царете, ливан - като на Бог - Първосвещеник и смирна - като на Човек, Който ще стане изкупителна Жертва за греховете ни. Така те виждали в новородения Цар истински Бог и истински човек. И до днес тези дарове на мъдреците грижливо се пазят и изнасят за поклонение в манастира „Св.Павел“ на Света гора-Атон. Оттук идва и традицията на Рождество Христово да се раздават подаръци.

Смирна

Тамян

Злато

ставрофорен иконом Дончо Александров

КОЛЕДНА МОЛИТВА

Не съм, Христе, могъщ персийски цар.
Аз нямам смирна, ни ливан, ни злато
да поднеса пред яслата Ти в дар.
Но моето сърце на обич е богато.

Докато дишам, в коледната нощ
ще Ти поднасям мойта обич чиста.
А Витлеемската звезда с пречудна мощ
ще грей в сърцето ми сребриста.

От злато не, от слънчеви лъчи,
по-светла е към Тебе обичта ми.
Дете съм, но в сърцето ми звучи
в най-топлата човешка гама.

Монахиня Валентина

Украши и оцвети подаръчните опаковки.

Децата по света

ДЕТСКА ЛИТУРГИЯ

Рстолицата на Беларус, град Минск има прекрасен женски манастир с повече от 100 монахини, който носи името на света преподобномъченица Велика княгиня Елисавета. Към манастира е създадено сестричество с повече от 300 милосърдни сестри, които изпълняват Христовите заповеди там, където любовта и грижата са особено необходими в няколко клинични болници в града, а също и в психоневрологични интернати за деца и възрастни в региона. Духовник на обителта е Протоиерей Андрей Лемешонок. Игу-

мения – сестра Ефросиния. В единия от манастирските храмове, който носи името на Свети Йоан Шанхайски, всяка неделя се отслужва детска литургия, на която енорияшите са деца, на клира заедно с монахините пеят деца, на пангара свещите продават деца, деца – иподьякони помагат по време на службата на свещеника. Денят за присъстващите продължава със занятия в неделното училище, което носи името на светите Вяра, Надежда и Любов. В училището преподавателките са монахини. То работи от 1998 година насам.

Знаете ли, че:

Иравославните молитви имат различни имена, някои от които чували, а други-не. Много молитви се използват по време на богослужението. Те са построени по определени правила. Хората могат да благодарят на Бога или светиите за тяхната помощ, да просят помощта им или да се каят за греховете си. За всеки от тези случаи са нужни особени текстове или песнопения.

Име на молитва - значение

Тропар – в превод от гръцки език „обръщение” – най-главната кратка молитва за празника. Той разказва за събития от живота на Христос, Богородица или светиите. В тропара се казва какви дела са направили човека свят или какви събития са повод за Църковния празник.

Кондак – в превод от гръцки език „пръчица, на която се намотава свитък с текст”. Той разказва за същото събитие или за човека, за които говори тропарът, но по-подробно. Тропарът разказва за това, какво се е случило, а кондакът – за това, защо се е случило.

Акатист – в превод от гръцки език „молитва, която четем прави”. Подробно разказва за житието на светията или за събитията на празника. Състои се от 13 кратки текста (кондаци) и 13 дълги (икоси).

Икос – в превод от гръцки език „дом”. Благодарствена молитва, която прославя Христос, Богородица или някой светец, разказвайки за събития от техния живот. Всеки икос съдържа встъпление и 12 прошения (молби), които най-често започват с думите „Радвай се”.

Канон – в превод от гръцки език „правило, образец” – голяма молитва посветена на Христос, Богородица или някой светец. Обикновено се състои от 9 песни, всяка от които започва с кратко песнопение, свързано с определено събитие от Стария завет (ирмос). После се четат няколко кратки текста, посветени на светията или празника.

Ирмос – в превод от гръцки „връзка, свързване”. Молитва, която се пее в началото на всяка песен на канона. Ирмосът показва, на кой персонаж от Стария завет прилича светията, или към кое старозаветно събитие насочва църковния празник. Задачата на тази молитва е да свърже по-късните исторически събития с образците от Библията.

Катизма – в превод от гръцки език „сядане”. Името идва от обичая да се седи по време на четенето ѝ в храма. Тази молитва обединява няколко псалма.

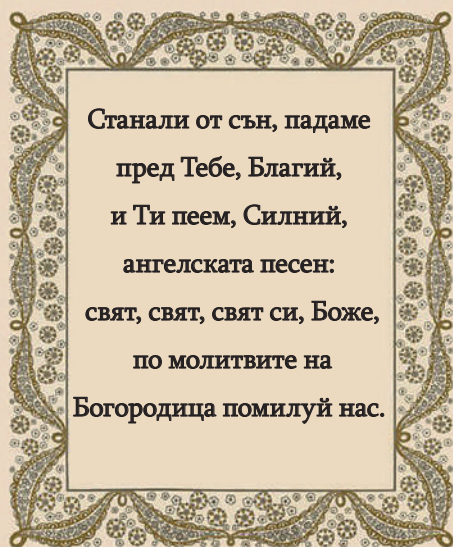
Стихира – в превод от гръцки език – „стихотворение” – песнопение, което се пее след кратки откъси от псалмите. Колкото по-важен е празника, толкова повече са стихирите.

ТРОИЧЕН ТРОПАР

М

или деца,

Всяка сутрин станали от сън, ние християните отправяме очи към небето, за да благодарим и прославим Бога. Това е първото нещо, което бързаме да направим. Молитвата е нашето дихание, нашата духовна храна. Една от утренните молитви е кратка и известна като Троична, защото прославя единия Бог в три лица: Бог Отец, Бог Син, Бог Свети Дух. В нея ние пеем заедно с ангелите и призоваваме по молитвите на св. Богородица да бъдем помилвани. Божията милост да се излее върху нас. Често сутрин бързаме за училище, но нека тази молитва да бъде в сърцата и устата ни.

подготви : ставрофорен иконом Дончо Александров

Истински историч за доброто

ДВАТА КУФАРА НА СВЕТИ ЙОАН ШАНХАЙСКИ

Свети Йоан Шанхайски и Сан-Франциски живял известно време в Калифорния. Винаги носел със себе си два куфара и вярно служел всеки ден Света Литургия. Пристигал доста рано

сутринта преди службата, но независимо от това започвал късно отслужването на Литургията. Това се повтаряло и енорияшите го попитали: „Владико Йоане, защо започваш все така късно Литургията?“

Истината, деца се крие в двата куфара.

Тези два куфара били пълни с листчета, на които били написани имената на хората, за които се молел свети Йоан. Той не започвал Литургията, докато не се помоли за всеки един от тях.

Той е светец, деца, но не е станал такъв за един ден. Той е прекарал живота си в служба на другите, молейки се за тях. Това продължава да прави и днес. Ето

какво означава да си светец. Делата, които вършиш сега продължават и после, след смъртта.

Той не е имал 2 куфара в началото. Имал е малък списък с имена. Всички започваме отнякъде. Важното е да продължим. Нека винаги се стремим да имаме такава отдаденост към тези, които обичаме!

Библейски разказ

ЕДНА ИСТИНСКА БЪДНИ ВЕЧЕР

Веше 24 -ти декември - Бъдни вечер. Семейно пътувахме с колата ни към луксозния хотел в един курорт, където ни очакваше празничната вечеря. Навън беше вече тъмно, духаше силен вятър и започваше да вали мокър сняг. Поради това, татко караше по-бавно и имаше опасност да закъснеем за вечерята. Когато минавахме през едно село, майка се изненада! Това беше нейното родно селце! Беше го съвсем забравила, откакто почина майка ѝ, моята баба. В него живееше вуйчо ѝ - братът на баба. Но те от години не се бяха нито виждали, нито чували. Тя изрази желание някой ден да го посетим, но не и сега, понеже бързахме.

Тъкмо излизахме от селото, когато татко притеснено каза, че става нещо с

колата. И веднага разбра, че има сериозна повреда, и че няма да можем да продължим пътя си. Всички се завайкахме! От къде щяхме да намерим работещ авто-

сервиз по това време? Наложих се

все пак да отидем да търсим

помощ от вуйчо. Той нямаше

семејство и живееше сам. Може би заради

това, много се зарадва, когато ни да видя.

Запрегръща ни с просьълзени очи. И веднага потърси начин

да ни помогне. Намери техник, който

да ремонтира колата. Но за съжаление,

тя щеше да е готова на следващия ден.

Съгласихме се да пренощуваме при него.

Нямахме друг избор.

Влязохме в малка стая с дъсчен под, покрит с шарена черга.

Вуйчо ни припомни, че тук, на леглото, под горящото

кандило, е спяла майка ми, като малко дете, сгушена между родителите си. А от-

среща, там където на стената с топъл поглед гледаше от иконата света Богородица, имаше маса, на която преди време всички от семейството заедно са се хранили. Сега на масата бяха сложени малки чинийки с боб и туршия, а на самата покривка имаше няколко ябълки и круши. Така вуйчо сам се беше приготвил за днешния празник - Бъдни вечер. Той с радост ни покани да седнем и да споделим вечерята с него. А аз много се ядосах. Съвсем открито, на глас, изказах разочарованието и възмущението си. Почти се развиках, че вместо да съм в хотела и да ям вкусни ястия, трябваше да остана в това загънтено село. Да спя в мизерна стая, и да остана гладна, понеже нищо от сложеното на масата не ми харесваше. Вероятно заради това, докато се хранеха останалите, вуйчо започна да разказва за пророк Михей.

Пророк Михей живял през VIII-VII в. преди Рождество Христово. Родината му била местността Мораст, откъдето получил името си - Михей Мораститец. Пророкът изрекъл пророчествата си в град Йерусалим, когато царе на Юдея били Йоатам, Ахаз и Езекия. Той изобличавал своите сънародници, че почитали идоли и че са забравили истинския Бог. Че са усвоили нечестивите обичаи на езичниците, и че са забравили Божиите закони. Критикувал неправдите и грабителството, причинявани от управляващите страната. Като виждал, че народът не се поправя, оплаквал гибелта му, казвайки: „Няма вече милосърдни по земята, няма праведни между людете; всички кроят сплетни, за да проливат кръв; всеки туря на брата си примка. Ръцете им са насочени да правят зло; началник иска подаръци, съдия съди за подкуп. (Мих. 7: 2-3)“ Пророкът оплаквал при изобличенията

на нечестивите тяхната неразкайност, и предсказвал идващия върху тях Божий гняв. Самария щяла да бъде разорена от асирийците, а Йерусалим - от халдеите. Но между тези печални предсказания, Божият пророк възвестил и радостното, че Спасителят на нашите души, Господ Иисус Христос, ще се роди в град Витлеем. Пророкът изрекъл: „- *И ти, Витлееме Ефратов, малък ли си между хилядите Иудини? от тебе ще Ми излезе Оня, Който трябва да бъде Владика в Израиля*“ (Мих. 5:2). С тези думи пророк Михей предизвестил Рождението на Спасителя на света - Иисус Христос.

Бог се очаквало да се роди не в голям и богат град, а в малък, наречен Витлеем, тъй като от там били неговите предци, от там бил неговия род. А това е родът на цар Давид. Това знаели и мъдреците, дошли да се поклонят на родилия се Младенец.

Вуйчо прекъсна разказа си за пророк Михей, и ме успокои, че не трябва да съм сърдита и нещастна, а радостна, че съм тук, където са ми „корените“. Защото в това малко село се родили праядо ми, прабаба ми, баба ми, дядо ми, и моята майка. От тук произхождат моите родствени-

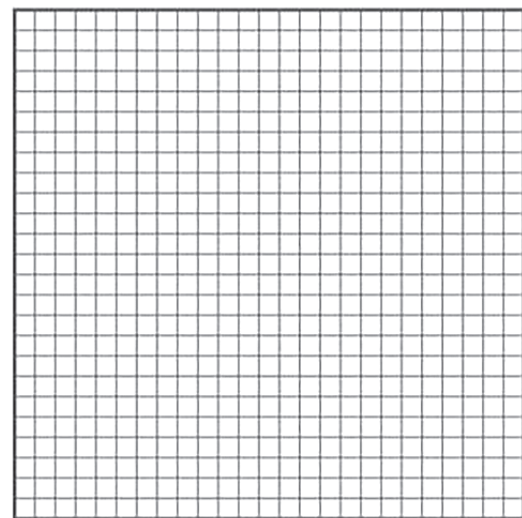
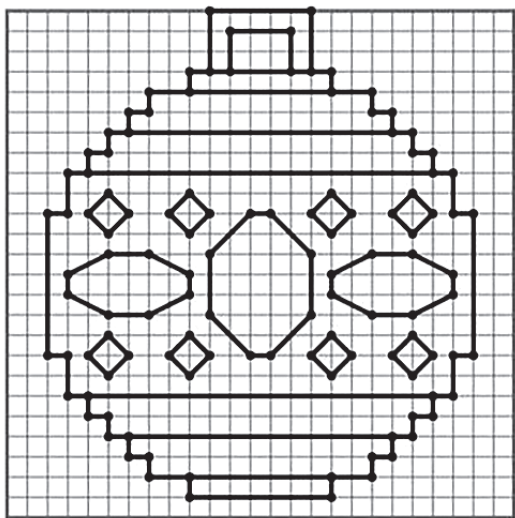
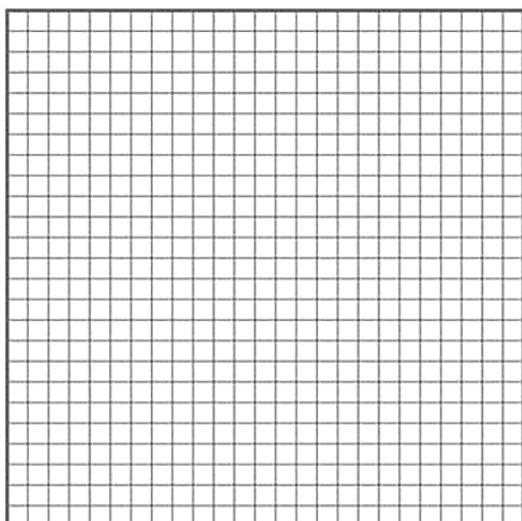
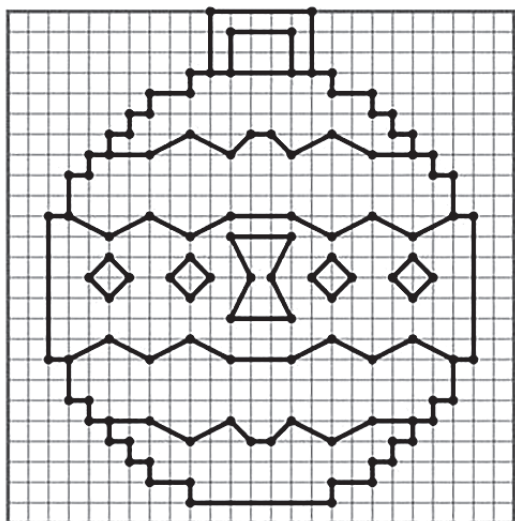
ци. Човек, който не иска да уважава и да помни рода си, е като „дърво без корен“. А който помни предците си, е като здраво и силно дърво. Тогава вуйчо извади от един шкаф стар семеен албум със снимки. На първата му страница имаше изобразено „родословно дърво“. По неговите клони бяха залепени малки снимки на различни хора. А под тях бяха изписани имената им. И подробно ни разказа за всички тях. В горния ъгъл на същата страницата имаше написано нещо като пожелание. Вуйчо го прочете. Там пишеше: „*О, човече, казано ти е, що е добро, и какво иска от тебе Гос-*

под: да работиш справедливо, да обичаш милосърдни дела и смирено да ходиш пред твоя Бог“ (Мих.6:8). Това бяха също думи на св. пророк Михей. Вуйчо каза, че тези слова трябва всеки да знае, и да следва, за да има истински живот. „Да работиш справедливо“, означавало да работиш честно, да не лъжеш, да даваш най-доброто от себе си в труда си. „Да обичаш милосърдни дела“, означавало, че трябва да помагаме на нещастните хора, които са немощни, самотни и стари. Така смирено

ще ходим пред Бога, без да позволяваме егоизма и гордостта да ни завладеят. Тогава вуйчо ми подари този стар семеен албум, с „родословното дърво“, и ми заръча да го пазя и да продължа да го попълвам. И разбира се, да живея така, както пророк Михей ни е посъветвал!

В сърцето и до днес продължава да свети споменът за тази най-истинска Бъдни вечер в досегашния ми живот.

Подготви Филка Лефтерова

Нарисувай топки за украса според примера. Оцвети.

Кой е майчиният дом?

Той има три прозореца, един комин, керемиден покрив и стъпала пред вратата.
Оцвети го.

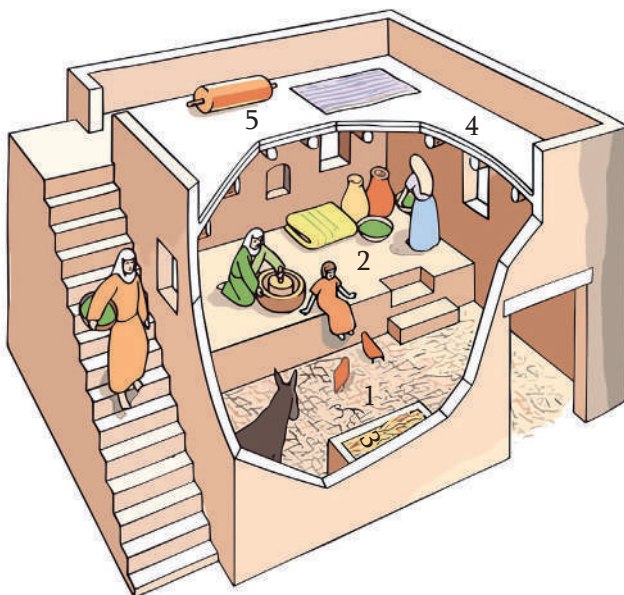

ДОМЪТ НА ХОРАТА ОТ БИБЛЕЙСКИТЕ ВРЕМЕНА

1. Зона за животните
2. Зона за семейството
3. Хранилка за животните
4. Покрив от клони и почва
5. Валяк за покрива

Бедните хора имали много малко мебели и къщите били не особено големи, като едностаен апартамент. Там се съхранявали и запасите от храна, храната за домашните животни и инструментите за труд.

Юдеите гледали в домовете си малко добитък, който често живеел на първия етаж. По този начин животните били защитени от крадци. Освен това с топлината на телата си те поддържали температурата в дома през студените нощи.

СВЕТИ СПИРИДОН ТРИМИТУНТСКИ

Честваме паметта му на 12 декември

Р края на трети век на остров Кипър живял простичък и добър пастир на име Спиридон. Той от малък бил научен на труд – още като дете пасял овцете. А когато пораснал, срещнал девойка, която обикнал, оженил се за нея и

им се родили деца. Живели щастливо и мирно, ала любимата жена на Спиридон се разболяла и починала. Тогава той посветил живота си в служба на хората. Заради своето смирение и простота, заради доверието му към Бога и необикновената сила на вярата, която имал, Господ го наградил с дара да върши чудеса. И с особения дар – да обича всеки човек, забравяйки даже за себе си.

Добротата на овдовелия пастир много скоро станала известна в целия окръг: минел ли странник винаги можел да пренощува и да подкрепи силите си при Спиридон; минел ли просяк и той отивал при Спиридон, където винаги всеки получавал храна и гостоприемство. Народът в Тримитунт избрал Спиридон за свой епископ, но той продължавал да живее много скромно, задоволявал се с малкото и се стремял повече да дава отколкото да

взема. Даже сам обработвал земята и продължавал да пасе овцете, като най-обикновен пастир! Веднъж на острова много седмици нямало нито капчица дъжд, а жегата била непоносима. Нищо не растяло и започнал глад, а после дошли и болестите. Отчаяните хора помолили своя

епископ да се помоли, Господ да им помогне. По молитвите на Спиридон небето се покрило с облаци и се излял проливен дъжд, който продължил няколко дни, а хората ликували и славели Бога. Земята била напоена и дала богат плод.

След няколко години обаче гладът пак довел до отчаяние бедните жители на острова. Някои от богатите пък се радвали, понеже по време на плодородието събрали големи запаси и сега ги продавали на по-изгодна цена. В това гладно време не всеки можел да си купи храна и един беден човек

се примолвил на един от търговците да му даде жито, за да не умре от глад със семейството си, ала търговецът отказал, а беднякът плачейки разказал на Свети Спиридон за крайната си сиромашия и за това, че търговецът не му помогнал. „Не плачи – казал епископът, – защото

утре твоята къща ще се напълни с жито, а богатият ще ти предлага пшеницата даром”. В същата нощ буря с проливен дъжд разрушила хамбарите на търговеца и водите, като се разлели, разнесли неговите огромни запаси из цялото село. Така житото достигнало до всеки дом. Търговецът в отчаяние предложил да даде на онзи бедняк, на когото по-рано отказал, толкова жито, колкото му е нужно. Той разбрал, че бедствието му е пратено от Господа, като наказание за алчността и немилосърдието му.

По-голямата част от своя урожай епископ Спиридон давал на тези, които съвсем нямат. Друга част давал назаем: например, ако на някого не достигали пари, за да си купи крава или да направи ремонт на покрива. А защо назаем, а не даром? Епископът разбирал, че получавайки без да положи труд, човек може съвсем да се отпусне, да изпадне в леност. Спиридон не следял за това кой какво и колко взема. Простичко казал на искащите от него: „Отиди в моето килерче и си вземи каквото ти трябва”. Той оставял на съвестта на просещия да постъпи честно. Знаейки за този негов обичай, един хитър търговец решил да постъпи лукаво. Той помолил епископа да му продаде 100 козички, а платил само 99. „Иди и си вземи толкова, колкото си купил”, – казал Спиридон и спокойно отишъл да върши своите дела.

Доволният търговец хукнал към кошарата. Внимателно отброил 100 кози и тръгнал да ги извежда... Всички кози тръгнали подире му послушно. Той доволно потрил ръце, ала видял, че една от козите тича към Спиридон. Търговецът хукнал след нея! Хванал я за рогата и я задърпал. Козичката се опъвала, мятала глава, ритала с крака, отскубнала се и хукнала обратно.

Ядосал се търговецът, пак я догонил, хванал я и я метнал на плещите си. Тогава козичката го ухапала и пак хукнала към Спиридон. Епископът разбрал всичко, той бил толкова добър, че не искал да избличи и наругае пред всички крадеца. Затова тихичко, никой да не чуе, му казал: „Виж, синко, не случайно животното се държи така. Платил ли си за него?” търговецът се засрамил и веднага се покаял. Спиридон, разбира се, му простил. Но не мислете, че свети Спиридон не проявявал строгост. Когато било нужно, той можел да бъде даже суров, ала винаги строгостта му била за полза на човека.

Веднъж епископът отишъл по работа

в едно село. Влязъл в църквата и казал на дякона да произнесе кратка молитва. Самият той бил уморен от дългия път. Било по жътва и времето било много горещо. Дяконът започнал бавно да изпълнява нареденото му. Проточил нарочно молитвата, пеел с гордост, като се превъзнасял с гласа си. Светецът го погледнал гневно и макар да бил добър по природа, му казал: „Замълчи!” Дяконът не само млъкнал, но и онемял. Той се лишил

не само от глас, но и от дар слово. Всички присъстващи се изплашили. По молитвите на свети Спиридон дяконът проговорил отново, но започнал да заеква, като напомняне да не се превъзнася с Божия дар, който му е даден.

Друг път свети Спиридон влязъл в църквата на вечерня. Няколко никой освен свещенослужителите. Въпреки това той наредил да се запалят всички светилници и сам застанал в умиление пред олтара. Когато произнесъл: „Мир на всички”, няколко хора, които да отговорят. Изведнъж отгоре се чули много гласове, които изпели: „И на твоя дух”. След ектениите дивното небесно пеене отговаряло: „Господи

помилуй!”

През 325 година в град Никея по заповед на император Константин Велики се състоял Първия Вселенски Събор – събрание на епископи и патриарси от цял свят. Защо се били събрали? Работата е там, че един епископ – учен човек и изкусен оратор на име Арий се заблуждавал във вероучението за Светата Троица и въвел много от християните в заблуждение. Спиридон помолил да му дадат думата, ала много от присъстващите не искали той да говори: „Какво може да каже този простичък пастир от Тримитунт пред събраните тук учени мъже?” Но все пак му разрешили. Свети Спиридон започнал просто и сърдечно да говори за Бога, за Христос, за Неговата смърт и Възкресение. Един гръцки философ се подсмивал в началото, а после постепенно ставал все по сериозен и накрая отпуснал поглед и дълбоко се замислил.

Когато Спиридон завършил изказването си, настъпила тишина. Философът дълго мълчал и гледал надолу. Накрая казал: „Аз мисля, че всичко

е точно така, както казваш ти, Спиридоне”.

Той се обърнал към своите приятели – философи и оратори, учени мъже и им казал: „Докато спорех използвайки ума си и доказателствата, които имам, всичко беше добре. Но на страната на този старец е Самият Бог, а човек не може да се противи на Бога”. Този философ скоро след това се кръстил и станал православен християнин. Но другите молели Спиридон да обясни по-добре: как така Бог може да бъде един и в същото време в три лица –

Отец, Син и Свети Дух? Тогава свети Спиридон взел в ръката си една обикновена керемида – а вие знаете, че керемидите се правят от глина, когато я смесват с вода, а след това я изпичат на огън. И ето, епископът стиснал в ръката си тази керемида и от нея потекла вода, излязъл пламък, а в ръката му останала глината. Един предмет, а в него има наведнъж три вещества! Философите веднага разбрали всичко и се съгласили: наистина Бог е Троица – Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Свети Дух. Свети Спиридон със своето простичко, но ясно изповядване на вярата убедил учените мъже, които били изпаднали в ерес.

След смъртта на свети Константин Велики империята му се разделила на две части. В източната половина управлявал по-големият му син Констанций. Докато бил в Антиохия, той се разболял тежко и лекарите не могли да го изцелят. Тогава царят с усърдна молитва се обърнал към Бога и насън видял двама епископи, които щели да му помогнат да оздравее. Започнал да ги

търси в околните градове, след това и в по-отдалечените, накрая свикал при себе си епископите от цялата империя. Вестта стигнала и до остров Кипър и епископ Спиридон заедно със своя ученик Трифилий (бъдещият Левкусийски епископ) поели към Антиохия. Щом пристигнали те отишли в царския дворец. Свети Спиридон бил облечен в бедни дрехи, в ръцете си държал тояга от палмово дърво, на главата имал митра, а на гърдите – малък глинен съд, в каквито жителите на Йерусалим имали обичай да носят елей от

светия Кръст. Когато светият в този вид влязъл в двореца, един богато облечен велможа го сметнал за просяк, присмял му се, не му позволил да влезе и го ударил по страната. Но преподобният по своето незлобие и помнейки думите на Господа, обърнал и другата си страна. Велможата разбрал, че пред него стои епископ, осъзнал греха си, смирено помолил за прошка и я получил.

Когато Спиридон влязъл в покоите, царят веднага го познал, защото точно в такъв образ го видял в съня си. Констанций станал, приближил се до него, поклонил му се и със сълзи започнал да проси молитвите му към Бога за изцеление от болестта. Светият докоснал главата на царя, а той веднага оздравял. Царят искал щедро да се отблагодари на своя избавител, но епископ Спиридон отказвал да приеме богатите дарове. В знак на благодарност император Констанций освободил от данъци свещениците, дяконите и всички клирици и църковни служители, като разсъдил, че не подобава служителите на Безсмъртния Цар да плащат данък на смъртния владетел.

По пътя си обратно към дома свети Спиридон се отбил в дома на един христолобец. Тук при него дошла една жена езичница, която не знаела гръцки. Тя донесла мъртвия си син и плачейки горчиво, го положила в нозете на епископа. Никой не знаел нейния език, но сълзите ѝ ясно говорили, че умолява светеца да възкреси мъртвото дете. Свети Спиридон се просълзил, преклонил колена и се обърнал към Господа с топла молитва. И Господ чул молитвата му и върнал духа

на живота в младенеца, който оживял и веднага заплакал. Щом видяла детето си живо, майката от радост паднала мъртва, защото не само тежката болест и сърдечната мъка убиват човека - понякога също то прави и голямата радост. След радостта от възкресяването на младенеца присъстващите били връхлетени от неочаквана печал и сълзи. Свети Спиридон се обърнал към починалата с думите: „Възкръсни и стани!“ Тя станала като пробудена от сън и взела живия си син на ръце.

Свети Спиридон живял дълго. По време на земния си живот извършил още много добрини и чудеса, някои знайни и вероятно много още незнайни. Той починал в дълбока старост по време на най-любимата си работа: разговора с Бога. Дошъл от полето, където прекарал деня си в труд, започнал да се моли и Господ прибрал любящата му и протичка душа. Сега свети Спиридон се моли за всички нас, за всеки, който го помоли за помощ. Град Тримитунт, където живял и служил светият епископ, днес се казва Треметусия и е село в северен Кипър, а мощите му се намират

на гръцкия остров Корфу в катедралния храм на града. Пет пъти в годината местните жители почитат паметта на светия чудотворец, извършвайки литийни шествия с неговите честни мощи. Тези шествия били установени от благодарните жители на острова в памет на чудесната помощ и защита на светеца. Провеждат се много тържествено на Цветница, Велика Събота, 11 август, първата неделя на ноември и разбира се на 12 декември.

Лабиринт

Намери пътя на свети Спиридон от град Тримитунт до град Никея.

Подготви: Данаил Стаматов

ЗА ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Чингис хан е хан на Монголите, монголски държавник, основал Монголската империя, най-голямата държава в човешката история.

Когато през 1220 година Чингис хан обсадил крепостта Бухара в Узбекистан, не успял да я превземе на шурм, затова написал писмо на жителите на града : “Който е на наша страна, е в безопасност.”

Хората на Бухара са разделили на две групи. Първата от тях отказала да се подчинява на Чингис хан, а втората се съгласила. Тогава той написал на тези, които се съгласили да му се подчинят: „Ако помогнете да се бием с тези, които отказаха да бъдат на наша страна, ще ви подаря града след победата.“

Така между двете групи избухнала война. В крайна сметка “поддръжниците на Чингис хан” победили, но изпаднали в голям шок, когато нашествениците влезли през отворените порти с оръжията си и започнали да ги избиват.

Тогава Чингис хан произнесъл думите: „Ако бяха достойни, не биха предали братята си, които познават и с които са израснали от деца, заради нас, които им бяхме чужди и непознати...“

Ибн Ал Хасир, арабски историк (1160-1234)

Превод : Митко Марашев

Интересно!

През есента на 1223 година българите нанесли първото и последно поражение на войските на Чингис Хан, които до този момент, а и след това били непобедими. Монголската армия била водена от Бахадир Субадай – най-изтъкнатият пълководец на монгоците. Стигайки южната граница на Волжка България с около 50 000 воина, той се изправил пред на пръв поглед малобройна българска войска. След като набързо я обърнал в бягство, той влязъл в капан, подготвен от българите. След битката от монголските войници оцелели едва 4 000 човека. Българите решили да не продават монгоците в робство, а ги разменили за сметка на Овни. Таз битка е записана в историята с името:

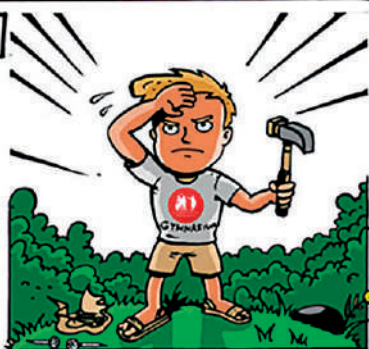
15	3	24	1	19	1	2	9	19	11	1

За да разгадаеш името на битката, отвори на стр. 22, замени номерата с букви от таблицата с българската азбука.

Притчи

ГВОЗДЕТЕ

КОГАТО ГОВОРИШ ИЛИ ПРАВИШ НЕЩО ЛОШО НА НЯКОГО, В ДУШАТА МУ ОСТАВА СЪЩО
ТАКЪВ БЕЛЕГ И НЯМА ЗНАЧЕНИЕ КОЛКО ПЪТИ СЛЕД ТОВА СЕ ИЗВИНИШ, БЕЛЕГЪТ ОСТАВА.
П.П. НИТО ЕДНО ДЪРВО НЕ Е ПОСТРАДАЛО ПО ВРЕМЕ НА СЪЗДАВАНЕТО
НА ТОЗИ КОМИКС.

ПРИ ОТШЕЛНИКА

Рецепристъпните дебри на Рила, там където не стъпва човешки крак, растял вековен дъб. Върховете му се извисявали над всички дървета. От времето той прогнил при корена, така че се образувала голяма кухня, приличаща на малка горска къщичка.

Свети Иван потърси подслон за отшелнически подвизи далеч от шумния свят. С торбичка на рамо, в която имаше само духовни книги и малка брадвичка, той се спря пред него. Прекръсти се и благодари на Бога, че го е довел тука. Разчисти хралупата, постла я с клончета, засипа ги със сухи листи и седна да си отдъхне. Там започна своя пустинен живот. Скоро дойде и студената зима. Издяла дървета, направи вратичка и там на завет прекара в пост и молитва.

Когато се запролети, полянката пред дъба се раззелени. Започна да се моли на открито, а понякога сядаше на малък пън да си отдъхне. Недалеч от дъба шуртеше бистър поток. От него утоляваше жаждата си.

Трудна беше първата зима, прекарана в планината. С дни той гладуваше, но Бог, като видя дивния му подвиг, изпрати по вятъра семенца. Скоро на полянката израсна и даде плод едно растение, нарича-

но сланутък. С него се хранеше отшелникът.

Свети Иван живееше в пълна самота, но имаше верни горски приятели. Веднъж привечер видя на полянката няколко зайчета, които кротко го гледаха. Приближиха го и след този ден започнаха редовно да

го посещават.

Един ден с тежки стъпки се приближи огромна сива мечка. Дивият звяр го гледаше дружелюбно. Животните обичат добрите хора, а свети Иван беше най-добрият от всички, той беше светец. Мечката полегна кротко до него и не смути молитвата му. Изведнъж, като да се досетила за нещо, бързо размята дългото си руно и изчезна зад храстите. Когато вече свети Иван седеше в размисъл на малкия пън, дочу пукане на съчки и видя с изненада, че мечката пак идва и носи цяла пита мед. Спря се

пред него, остави я на земята и кротко го загледа. Трогнат от нейния жест, той изнесе от хралупата сушени диви круши. С тях почерпи своята горска гостенка.

Друг път изгрухтя на полянката диво прасе с наострени бели зъби, готово да разкъса всеки срещнат, но като видя светеца, укроти се и започна да рови пръстта, като да разкопава сланутъка. Най-интересното гостенче, обаче, беше малка сърничка. Привлечена от сладкогласното му пееие, тя се спря пред него. Дълго го

разглежда с кротките си очи. Свети Иван я покани да си похапне от сланутъка. Тя започна да хрупа сладко зрелите шушулки и личеше, че никога досега не беше вкусвала такава храна. А вечер изгрееше ли луната, безброй звезди трепкаха на небето и пъстри нощни пеперуди летяха край дъба. В лунните лъчи се вплитаха молитвените песни и огласяха глухите скали и пропасти. Мястото се превърна в малък земен рай.

Но дяволът завидя на свети Иван, защото той се молеше за целия новопокръстен български народ. Той внуши лоши мисли на двама ловци разбойници. В един есенен ден те се изгубили в планината. Тънък пушек ги привлякъл. С лъкове стрели и копия застанаха пред него. В погледите им се четеше жестокост. Започнаха да го бият. Влязоха в хралупата, но не намериха нищо за грабеж и си отидоха. Отшелникът дълго лежа пребит. Когато се свести, започна да се моли, но не за себе си, а за разбойниците. Жалеше ги, защото бяха слепи за доброто, и молеше Бог да просвети умовете им, за да Го познаят.

След няколко часа се чу необичаен шум, като да се тътри нещо по земята. Същите разбойници отново застанаха пред него. Старецът се прекръсти и зачака ново изпитание, но като ги огледа, разбра, че са пострадали зле. С последни сили се довлекли и очакваха смъртта. Разказаха, че след като се отдалечили от него, внезапно стадо глигани се нахвърлило на тях. Докато опънат стрели, свирепите животни се нахвърлили отгоре им и едва не ги разкъ-

сали. Нещо ги прогонило и те като стихия изчезнали. Целите в кръв и рани, разбойниците трепереха.

Свети Иван изми и превърза раните им, поръси ги с целебни билки и ги превърза с парчета плат от разкъсаните им дрехи. След няколко часа те стояха смирено до него и слушаха беседата му.

След време те пак посетиха светеца, но без оръжие. Помагаха му с каквото могат. Разказват, че след години, когато свети Иван събрал ученици и решил да построят манастир, те най-много помагали с труд на братята. В очите им греела Христовата светлина и никой не можал да се досети, че някога са били разбойници.

Автор: монахиня Валентина

Деца, знаете ли какво е сланутък? Думата е остаряла и звучи загадъчно. За да разберете кое е тайнственото растение, което се крие зад нея решете задачите. Получените отговори ще съставят код. Замествайки всяка цифра в кода със съответната ѝ буква от азбуката ще откриете отговора на загадката.

$28-16=$		
$(6*4)-18=$		
$(4+4+5)-11=$		
$(9*9)-69=$		
$(3*6)-12=$		
$101-99=$		
$(3*2)+3=$		
$(3*9)+3=$		

А Б В Г Д Е Ж З И Й К Л М Н О П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ы Ю Я
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

Ето как изглежда растението сланутък.

МОНАХИНЯ ВАЛЕНТИНА ДРУМЕВА

Монахиня Валентина Друмева (със своя живот и творчество) има важно значение не само за Българската Църква, но и за целия ни народ като изповедничка на вярата, учителка, православна изследователка, писателка и поетеса. Оставила е повече от 60 вдъхновени книги за малки и големи. **Игумения Валентина**, в света Стойка Стоева Друмева, е родена на 18.08.1934 г. в китното село Войводино, в благочестиво семейство. Има двама братя.

Дядо ѝ е бил настоятел на храма в родното село. Учи в гимназията във Вълчи дол. Като дете и ученичка първо се насочва към математиката, но е обичала и литературата. Завършва Полувисшия институт за прогимназиални учители във Варна, със специалност

математика и известно време е учителка в прогимназията във Вълчи дол. След две години, поради липса на достатъчно кадри, я назначават за редовен учител по математика в гимназиалния курс, където учат по 8 паралелки на випуск. Задочно записва да следва висше образование по математика в Софийския университет. По-късно тя почувствала желание в сърцето си да се посвети на Бога и осъзнала своето монашеско призвание. При едно посещение в Калоферския девически манастир разбрала, че именно това е мястото

за нейното спасение. Постъпва в духовната обител на 26 г. Две години по-късно е постригана в монашество. По това време игумения на манастира е майка Таисия, голяма духовна подвижница и нейна наставница. В началото монахиня Валентина се занимавала с присъщите дейности в светлата обител, но поискала да опознае и историческото ѝ минало. За тривековната история на манастира нямало писмени сведения, тъй-като той три пъти е горял през турското владичество. Монахиня Валентина се заема да

търси (в продължение на 20 години) малкото от това, което е оцеляло. Събира спомени, ползва библиотеките и държавните архиви. Получава се ценен труд, в който тя документира историята, уставите на манастира и метосите и книжовната им

дейност на духовни средища. Събира и публикува сведения за много подвижници и мъченици. Попада на вълнуващи човешки съдби и истории, които започва да отразява в поеми и стихове. Самата тя споделя: *„Поезията дойде сама и неочаквано. Вдъхновението беше толкова настоятелно, че всеки ден се раждаха стихове...“* От тях излизат от печат само най-добрите. След историята и поезията, друга голяма тема в творчеството на майка Валентина са децата. През 1991 г., непосредствено след падането на атеистичната власт, на

Неделя Православна, тя отваря в манастира в Калофер прочутото Неделно училище за децата от града. Идеята за него възниква, когато сектата на адвентистите там, започва да привлича деца към тяхното училище. Майка Валентина вижда голямата опасност и призовава и свещениците от града: „*Давайте да ги спасяваме!*“. Така, в неделното училище, тя и сестрите от манастира възпитават в православната вяра стотици калоферски деца, а сега там продължават да учат и техните деца. През цялото време обаче трудностите както за създаването на училището, така и за осигуряването му с учебни материали и литература, каквито тогава липсват, е голяма. „*Принудих се сама да съчинявам*“ разказва монахинята. Така излизат, написани от нея много книжки и помагала: „Християнче съм по вяра“, „Майчина заръка“, която предизвиква интереса на БНТ и по нея се правят две филмчета за деца, под надслов: „Стълбица към небето“. Майка Валентина е автор на любимите за малките: „Цветя от Рила“ с разкази за св. Иван Рилски, „Православно християнче“, „Православно букварче“, „Жива вяра“ с истински случаи от живота на децата от неделното училище. Излизат и книгите с драматизации и пиески: „Доброто сърце“ и „Чудо на Христовата любов“. Всички те са поставяни от учениците в неделното училище и са изпълнявани с голям успех. Майка Валентина споделя, че „*Децата са жадни за изява на сцената*“. По нейни стихове излиза и нотиран сборник: „Бистро изворче“ с песни за деца. Освен поезията, разказите и пиесите, майка Валентина издава и книги с уроци за Неделното училище, книгата „Жития на светиите, носещи името Валентин и Валентина“ и „Жития на светиите за деца и юноши“. Другите големи теми в творчеството ѝ са мъченичеството и отшелничеството. Излизат: „Разкази за българските светии и за светиите свързани с България“, „Мъченичество и подвижничество за Христа по нашите земи“, „Монашеството по българските земи“,

„Български свещеници - изповедници на вярата в най-ново време“. Започвайки, тя черпи сведения от държавните архиви и тръгва да обикаля страната. Прави си карта, на която отбелязва всички посетени от нея места, като внимава да не пропусне нито едно неизследвано кътче. Работата продължава 7 години. Много от местата посещава повече от веднъж. От издателството на Зографския манастир, което застава зад нея в този огромен труд, ѝ осигуряват шофьор и кола, което много помага за делото. Така, майка Валентина събира сведения за 635 духовници, пострадали от гоненията против Църквата. За труда си казва: „*Нищо от това, което написах не е мое. Бог ми го даде!*“ Бодра духом (и след 80-годишна възраст) тя продължава да работи до последно. През 2007 г. е назначена за игумения на Калоферския девически манастир, който ръководи до самата си кончина с голяма духовна вещина и любов към всяка поверена ѝ душа.

Почива на 15 януари 2021 г. на 86 годишна възраст. Майка Валентина (Друмевва) ще остане завинаги в паметта на Българската църква и народ. Трудовете ѝ ще дадат стократен плод.

Да си припомним мотото на една от нейните стихосбирки „Изповеди“:

*„Склоних глава със сведени очи
И стори ми се, че докоснах рая.
В душата утешена досега звучи
Мелодия, разкриваща безкрая.
Как исках, молах времето да спре
И с Теб, Христе, в житейското море
Да бъде тих и лъчезарен моят ден,
Да бъде вечност този миг свещен!“*

Използвани източници: <https://bg-patriarshia.bg/church-publication-12>: Творчеството на игумения Валентина (Друмевва) от Калоферския девически манастир „Св. Въведение Богородично“
Гаяла Тодорова

Подготви: Миглена Стаматова

Слово Христово

„Иисус почна да говори народу за Йоана: какво излязохте в пустинята да видите?

Тръстика ли, люлеена от вятъра?

Но какво излязохте да видите? Човек ли, облечен в меки дрехи?

Ето, ония, които носят меки дрехи, са в царските палати.

Но какво тогава излязохте да видите? Пророк ли?

Да, казвам ви, и повече от пророк.

Защото този е, за когото е писано: „ето, Аз пращам пред лицето

Ти Моя Ангел, който ще приготви Твоя път пред Тебе“.

Истина ви казвам: между родените от жени не се е явил по-голям от Йоана

Кръстителя. (Матей 11:7-11)

Вети Йоан Кръстител живеел в пустинята, в близост до река Йордан. Хранел се с мед и с вид ядливи скакалци, наречени акриди. Бил облечен с дреха от камилска вълна, препасана с кожен колан.

Там той проповядвал и извършвал обичайното за юдейската вяра ритуално измиване във водите на река Йордан. Говорел на хората, че трябвало да се покаят и да се кръстят, като се

умият във водите на Йордан за опрощаване на греховете им. Св. Йоан влизал заедно с тях в реката и ги кръщавал в нея: „Аз ви кръщавам с вода за покая-

ние, но Идващият след мен е по-силен от мен. Той ще ви кръщава със Свети Дух и с огън” -казвал той на народа. Така предизвестявал явяването на Иисус Христос, Сина Божий. Понеже Йоан кръстил много хора, станал известен с името Кръстител.

А ето какво казал за него Самият Господ Иисус Христос. Той попитал слушащите Го: „Какво излязохте в пустинята да видите? Тръстика ли, люлеена от вятъра?“ Отговор на зададения от Господ въпрос

не последвал, понеже се подразбирало, че едва ли някой би излязъл в пустинята за да види наставник, който Иисус оприличава на тръстика, люлееща се от вятъра, тъй като неговите слова са неубедителни, невпечатляващи, и незавладяващи ума и сърцата на хората.

Христос пак пита: „Но защо отидохте? За да видите човек, облечен в меки дрехи?“ И веднага допълва, че „тези, кои-

то носят меки дрехи, са в царските палати“. Значи никой, който е отишъл в пустинята, не е очаквал там да види човек, който има власт и богатство, понеже тези хора

живеели в дворците.

За трети път Господ задава въпроса: „Но какво тогава излязохте да видите? Пророк ли?“ Тук вече се очаквало да получи утвърдителен отговор. Но отново, без да го изчака, Иисус потвърждава, че това наистина е така, но че Йоан е повече от пророк, защото за него се отнасят Божиите слова: „ето, Аз пращам пред лицето Ти Моя Ангел, който ще приготви Твоя път пред Тебе“. Това е цитат от книгата на

старозаветния пророк Малахия. Тук думата „ангел“ трябва да се разбира в смисъл на „пратеник“, и то не като безплатно същество, а като човек. Чрез тези думи ни е предсказано идването на пратеник, който ще извести явяването на Сина Божий и ще подготви Неговия път. И Йоан е именно този пратеник! Поради това той е нещо повече от пророк. Затова е наречен Предтеча, именно който първи възвестява някаква идея или събитие, който е предвестник.

Господ казва: „Истина ви казвам: между родените от жени не се е явил по-голям от Йоана Кръстителя“. Свети Йоан е човекът, удостоен с най-високата оценка от Иисус Христос, защото на него е отре-

дено, не само чрез проповедта си да предизвестят идването на Божия Син, както са предсказали и други пророци, като Исая, Йеремия, Даниил, Захария, Михей, но и с ръка да Го покаже на хората, и да Го кръсти във водите на река Йордан. Той става Кръстител на Спасителя. Ето защо трябва да се приема като най-големият и най-великият сред хората, роден от жена.

На 7 януари се чества паметта на този велик светец. Празникът е наречен събор на св. Йоан Кръстител, защото на това богослужебно тържество, всички вярващи са призовани да се съберат за молитвена прослава на този „най-голям между родените от жени“.

Подготви Филка Лефтерова

Приказен свят

ВЕЛИКАНЪТ ЕГОИСТ

Всеки следобед, на връщане от училище, децата се отбиваха да поиграят в градината на великана.

Това бе голяма, хубава градина с мека зелена трева. Тук-там от тревата се издигаха цветя, прекрасни като звезди, и имаше дванадесет праскови, които напролет се покриваха с нежен розовобисерен цвят, а наесен даваха богат плод. Птичките кацаха по дърветата и пееха тъй сладко, че децата прекъсваха игрите си, за да ги послушат.

— Колко щастливи сме тука! — викаха

си те едно на друго.

Един ден великанът се завърна. Беше отишъл на гости при своя приятел, огромния корнуолски людоед, и беше останал при него седем години. След като седемте години бяха изминали и бе казал всичко, което имаше да казва (защото говорът му беше ограничен), той реши да се върне в собствения си замък. Като си дойде, видя децата да играят в градината.

— Какво правите там? — извика той с много груб глас и децата се разбягаха. — Моята градина си е моя градина — продължи великанът. — Всеки може да раз-

бере това и аз не ще позволя никому да играе в нея освен самият аз.

После я загради от всички страни с висока стена и сложи табела:

НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ ПРЕСЛЕДВАНИ

Той беше много себелюбив великан.

Бедните деца нямаха сега къде да играят. Опитаха се да играят на пътя, но той бе прашен, осеян с остри камъни и не им се хареса. Те обикаляха около високата стена, когато излизаха от училище, и си приказваха за прекрасната градина от другата ѝ страна.

— Колко щастливи бяхме там! — казваха си те.

После дойде пролетта и по цялата страна имаше цветенца и птиченца. Само в градината на себелюбивия великан бе още зима. Птичките не искаха да пеят в нея, понеже нямаше деца, а дърветата забравиха да цъфнат. Веднъж едно хубаво цвете подаде глава от тревата, но като видя табелата, стана му толкова мъчно за децата, че отново се скри под земята и потъна в сън. Единствените, които бяха до-

волни, бяха снегът и мразът.

— Пролетта е забравила тази градина — викаха те — и ние ще си живеем тук цяла година!

Снегът покри земята с голямата си бяла наметка, а мразът посребри всички дървета. Те поканиха северния вятър да им дойде на гости и той дойде. Загърнат с кожи, той ревеше по цял ден из градината и събори шапките на комините.

— Това е чудесно кътче — рече той. — Трябва да поканим градушката да ни сподоби.

Така дойде и градушката. Всеки ден по три часа трополеше тя върху покрива на замъка, докато изпочупи повечето плочи, а след това се втурваше с всички сили да обикаля градината. Тя беше облечена в сиво и дъхът ѝ бе като лед.

— Не мога да разбера защо пролетта е толкова закъсняла — казваше себелюбивият великан, седнал пред прозореца и загледан навън към своята студена бяла градина. — Надявам се, че ще настъпи промяна във времето.

Но пролетта не дойде изобщо, нито пък лятото. Есента даде златен плод във всяка градина, ала в градината на великана не даде нито един. „Той е твърде себелюбив“ — рече тя. И там все си оставаше зима и северният вятър, и градушката, и мразът, и снегът кръжаха между дърветата.

Една сутрин великанът лежеше буден в леглото, когато чу някаква хубава музика. Тя прозвуча много сладко и той реши, че сигурно наблизо минават царските музиканти. Всъщност това беше само една малка сипка, която пееше пред неговия прозорец, но той толкова отдавна не беше

чувал птичка да пее в градината, че му се стори да е най-хубавата музика на света. Тогава градушката престана да танцува над неговата глава, а северният вятър спря да реве и чудно ухание го лъхна през широко отворения прозорец.

— Пролетта, изглежда, е дошла най-после — рече великанът, скочи от леглото и погледна навън.

Какво видя той?

Той видя най-изумителна гледка. През малка дупка в стената децата се бяха промъкнали в градината и насядали по клоните на дърветата. На всяко дърво, което можеше да види, имаше по едно малко дете. А дърветата се бяха така зарадвали, задето децата са пак при тях, че се бяха покрили с цвят и нежно размахваха клони над главите на малките. Птичките прехвърчаха насам-натам и чуруликаха от възторг, а цветята надзъртаха през зелената трева и се смееха. Картината беше възхитителна; само в единия ъгъл бе още зима. Това беше най-далечният ъгъл на градината и там стоеше едно момченце. То беше тъй малко, че не можеше да стигне клоните на дървото и обикаляше около него с горчив плач. Бедното дърво бе още цялото покрито със скреж и сняг и северният вятър духаше и реवेशе над него.

— Покатери се, момченце — казваше дървото и навеждаше клоните си, колкото можеше по-надолу, но момченцето бе твърде мъничко.

И докато гледаше навън, сърцето на великана се стопи.

— Колко съм бил себелюбив! — каза

той. — Сега зная защо пролетта не е искала да дойде тука. Аз ще сложа това бедно момченце наврѣх дървото, а след това ще съборя стената и мойта градина ще бъде детско игрище за вечни времена. — Той наистина съжаляваше за предишната си постъпка.

Тогава великанът слезе полекичка долу, отвори съвсем тихо входната врата и влезе в градината. Но когато го видяха, децата така се уплашиха, че избягаха и в градината отново настъпи зима. Само мъ-

ничкото момченце не избяга, понеже очите му бяха така пълни със сълзи, че не можа да види приближаващия се великан. А великанът тихичко пристъпи зад него, взе го нежно в ръка и го сложи на дървото. И дървото веднага се покри с цвят, птичките долетяха и запяха на него, а момченцето протегна двете си ръце, обви ги около врата на великана и го целуна. А другите деца,

когато видяха, че великанът не е вече лош, се върнаха тичешком и заедно с тях се върна пролетта.

— Сега това е ваша градина, дечица — каза великанът, взе огромна брадва и събори стената.

И по пладне, на път за пазара, хората видяха великана да играе с децата в най-хубавата градина, която бяха някога виждали.

Те играха целия ден, а вечерта дойдоха да пожелаят на великана лека нощ.

— Но къде е вашето другарче? — попита той — Момченцето, което сложих на дървото. — Великанът го беше обикнал най-много, понеже то го беше целунало.

— Не знаем — отговориха децата. — Отишло си е!

— Трябва да му кажете утре непременно да дойде — каза великанът. — Ала децата отвърнаха, че не го знаели къде живее и никога не го били виждали преди, и великанът много се натъжи.

Всеки следобед, когато училището ги пуснеше, децата идваха и играеха с великана. Ала момченцето, което беше обикнал, не се мярна никога вече. Великанът бе много добър с всички деца, но въпреки това копнееше да види първото си приятелче и често говореше за него.

— Как бих искал да го видя! — казваше той. Минаха години и великанът много остаря и изнемозя. Не можеше вече да тича и да играе, затова седеше в огромно кресло, гледаше децата и техните игри и се възхищаваше на градината си.

— Аз имам много хубави цветя — казваше той, — но децата са най-хубави между всички цветя.

Една зимна утрин великанът се обличаше и погледна през прозореца. Той не мразеше зимата сега, понеже знаеше, че тя не е нищо друго освен спяща пролет и че

цветята си почиват.

Изведнъж той затърка очи в изненада и продължи да се вира и да се вира. Това наистина бе удивителна гледка. В най-далечния ъгъл на градината стоеше дърво, цяло покрито с хубав бял цвят. Клоните му бяха златни и сребърни плодове висяха от тях, а под него стоеше момченцето, което беше обикнал.

Зарадван, великанът изтича долу и изскочи във в градината. Но когато дойде съвсем наблизко, лицето му се зачерви от гняв и той каза:

— Кой е посмял да те нарани? — Защото върху дланите на момченцето имаше следи от два гвоздеа и следи от други два гвоздеа имаше на крачетата.

— Кой е посмял да те нарани? — извика великанът. — Каж ми, та да взема меча си и да го убия!

— Недей! — отговори детето. — Това са раните на любовта.

— Кой си ти? — попита великанът. Странно благоговение го обзе и той коленичи пред малкото дете.

А детето се засмя на великана и му каза:

— Ти ми позволи веднъж да играя в твоята градина; днес ще дойдеш с мен в моята градина, която е рай.

И когато дотичаха същия следобед, децата намериха великана да лежи мъртъв под дървото, целият покрит с бял цвят.

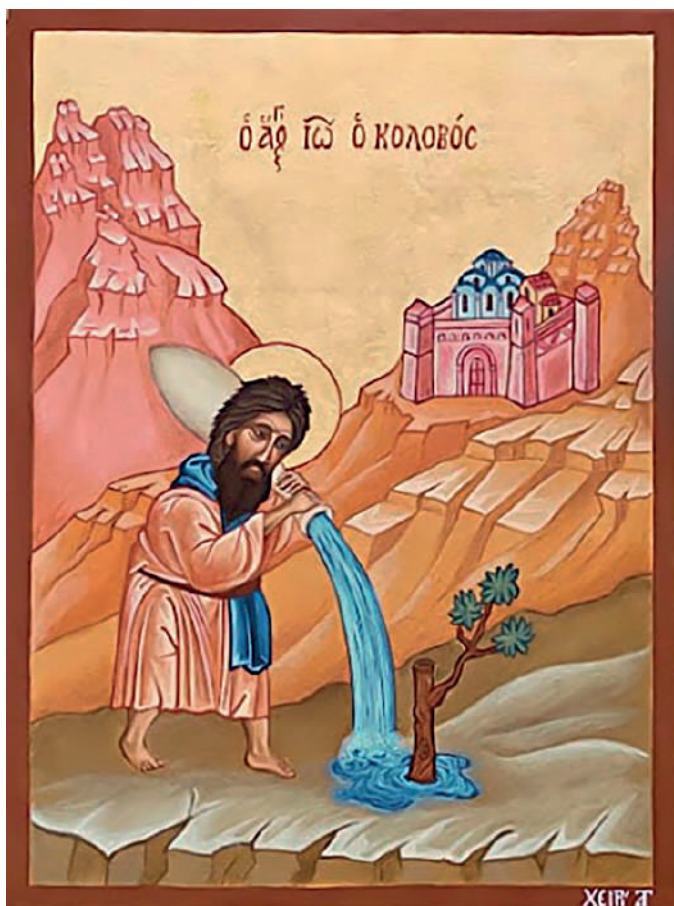
Автор: Оскар Уайлд

ДЪРВОТО НА ПОСЛУШАНИЕТО

Рпървата половина на пети век един млад монах на име Йоан Колов живеел заедно с брат си Даниил в Египетската пустиня. Йоан бил малък на ръст, затова го наричали Колов, но имал голяма самонадеяност и буен характер. Той искал да пребори в себе си тези качества и да възпита твърда воля, готова на всякакви подвизи, воля, която никога да не остава веднъж избрания път. Затова потърсил наставничеството на стареца Пимен - монах известен именно с твърдата си и непреклонна воля. Когато Йоан дошъл при

преподобния Пимен, старецът пожелал да изпита неговото търпение и му казал да полива едно дърво, въпреки че то било изсъхнало напълно. Но в действителност трудът и проявеното търпение на преподобния Йоан не останали напразни. След три години изсъхналото дърво се покрило с листа и дало плод. Всички, които станали свидетели на това чудо, го нарекли „дървото на послушанието”. Преподобни Йоан дошъл при стареца Пимен с гореща и буйна душа, но придобил при него кротостта и смирението на агне.

Чудесата в природата

АВОКАДО

Родината на авокадото е Мексико, а в Европа е пренесено през 17 век. В света има около 400 вида култивирано авокадо. И всички те са различни по форма, цвят и вкус. Авокадото расте на дърво във влажни тропически гори.

Често го наричат „алигаторска круша“ заради формата и грубата зелена кора на някои сортове. И макар понякога да смятаме, че е зеленчук, то всъщност е плод—от семейството на горските плодове. Авокадото обикновено тежи около 150 – 250 грама, но има и сортове с по-едри плодове до 1 килограм, а също и миниатюрни разновидности. Дивото авокадо, например, е доста дребен плод с много тъмна, почти черна кора и едра костилка. Кората му е толкова тънка, че го ядат заедно с нея. Авокадото узрява чак след като бъде откъснато от дървото. Ако поставите авокадото в хартиен плик с други плодове, например ябълки, това ще му помогне да узрее по-бързо. Авокадото не се подлага на термична обработка, защото започва да горчи. Консумира се само в суров вид. Подходящо е за пълноценно ежедневен

меню. Може да се използва за приготвянето на студена супа, салата, разядки и разбира се, за десерти. Заради огромните ползи за здравето и важните съставки го наричат супер храна. Дори Книгата на рекордите на Гинес определя авокадото като „най-здравословния плод в света“.

Костилката на авокадото е източник на естествена боя. Ако ступите костилката, от нея изтича течност, наподобяваща мляко. Когато си взаимодейства с въздуха, тя се оцветява в червено или черно (предимно червено). Тази течност се е използвала като мастило през по-ранните времена.

Интересно!

Как да различаваме плодовете от зеленчуците?

Основната ботаническа разлика между едните и другите е в това, коя част на растението са те. Плодовете започват живота си от цвета на растението и често съдържат семена, а зеленчуците обикновено включват стъблата, корените или листата.

ШОКОЛАДОВ КРЕМ ОТ АВОКАДО

Здравейте приятели! Предлагам ви много бърза и лесна за приготвяне рецепта за вкусно кремче, което се надявам да направите сами и да стане любимо на цялото семейство.

И така да започваме! Основната съставка на крема е авокадото - растение от семейство лаврови. Произхожда от Централна Америка и е познато от над 8000 години на ацтеките и майте. Съдържа много здравословни мазнини и над 25 основни хранителни вещества, включително витамините А, В, С, Е, и К, мед, желязо, фосфор, магнезий и калий. С авокадо могат да се приготвят сладки и солени ястия.

Най-трудната задача в тази рецепта е избора на узряло авокадо. Узрелият плод е тъмен на цвят и мекичък при лек допир. Ако закупеното от вас авокадо все още е твърдо, което означава, че не е напълно узряло, може да го оставите няколко дни в купа с други плодове и то ще добие подходящата зрялост.

За две порции шоколадов крем с авокадо са ви необходими следните продукти:

- 1 добре узряло авокадо;
- 2 супени лъжици мед;
- 2 супени лъжици натурално какао;
- 40 милилитра ядково мляко /кокосово, бадемово, може оризово и др./.

Може да добавите малко сурови смлени ядки по ваш избор.

Почистете авокадото от кората и отстранете костилката, нарежете го на парчета. Сложете го в блендер или висока купа. Добавете останалите съставки и пасирайте до гладкост. Полученият крем разпределете в купички. Кремът по желание може да се гарнира с любими плодове и ядки.

Консумира се леко охладен. Ако се наложи да съхранявате крема в хладилник задължително го покрийте с домакинско фолио и не е добре да престоява повече от 24 часа.

Подготвиха: Мария и Десислава Моллови

Идеи за здравословни филии с авокадо.

За най-малките

КЪЩИЧКАТА

еднъж Мишчица-грязанка видяла наред полето къщичка. Дотичала до нея. Почукала на вратата и попитала:

– Чук, чук, чук! Кой живее тук?

Никой не отговорил. Мишчицата влязла и заживяла там.

Един ден покрай къщичката минала Жабка-скокливка. Почукала на вратата и попитала:

– Чук, чук, чук! Кой живее тук?

– Аз, Мишчица-грязанка. А ти коя си?

– Жабка-скокливка. Мога ли да живея тук и аз?

– Можеш.

Заживели заедно двете.

Един ден покрай къщичката минал Зайко-дългоух. Почукал на вратата и попитал:

– Чук, чук, чук! Кой живее тук?

– Аз, Мишчица-грязанка.

– Аз, Жабка-скокливка. А ти кой си?

– Зайко-дългоух. Мога ли да живея тук и аз?

– Можеш.

Заживели заедно тримата.

Един ден покрай къщичката минала Лисичка-сестричка. Почукала на вратата и попитала:

– Чук, чук, чук! Кой живее тук?

– Аз, Мишчица-грязанка.

– Аз, Жабка-скокливка.

– Аз, Зайко-дългоух. А ти коя си?

– Лисичка-сестричка. Мога ли да живея тук и аз?

– Можеш.

Заживели заедно четиримата.

Един ден покрай къщичката минал Вълчо-сивушко. Почукал на вратата и попитал:

- Чук, чук,чук! Кой живее тук?
- Аз, Мичшица-грязанка.
- Аз, Жабка-скокливка.
- Аз, Зайко-дългоух.
- Аз, Лисичка-сестричка. А ти кой си?
- Вълчо-сивушко. Мога ли да живея тук и аз?
- Можеш.

Заживели заедно петимата.

Един ден покрай къщичката минал Мечо-тромавко. Почукал на вратата и попитал:

- Чук, чук,чук! Кой живее тук?
- Аз, Мичшица-грязанка.
- Аз, Жабка-скокливка.
- Аз, Зайко-дългоух.
- Аз, Лисичка-сестричка.
- Аз, Вълчо-сивушко. А ти кой си?
- Мечо-тромавко. Мога ли да живея тук и аз?
- Можеш.

Опитал се Мечо-тромавко да влезе и през вратата, и през прозорците, и през комина. .. Не става.

- Добре тогава. Аз ще живея на покрива.

Речено-сторено. Седнал Мечо на покрива и с гръм и трясък счупил къщичката. Добре, че животните успели да изскочат навреме и никой не пострадал.

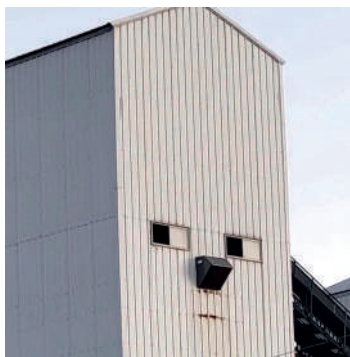
Запретнали ръкави шестимата. Донесли материали, инструменти и заедно построили нова къщичка – по-голяма, по-здрава и по-красива от старата. Край!

Руска народна приказка

Усмихни се С Петьо

Петьо идва при мама и ѝ казва:

– Мамо, ако ядеш шоколад без мен, да знаеш, че това е грях, защото ядеш тайно.

Петьо:

– Мамо, имам две новини: една добра и една лоша.

– Давай с добрата!

– Повече няма да правя така!

Петьо:

– Мамо, искаш ли бонбонче?

– Не.

– А сега ти ме питай...

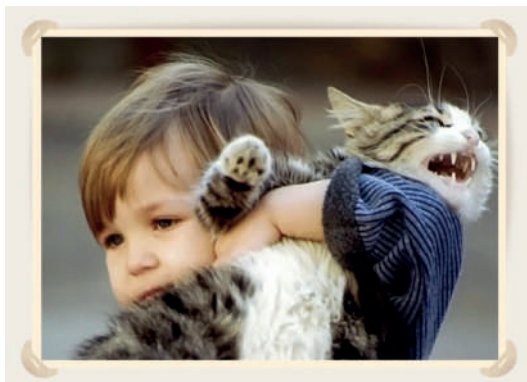

Госпожата в неделното училище показва на децата как трябва да слагат пръстчетата, за да се прекръстят и обяснява:

– Съединяването на трите пръста означава нашата вяра в Светата Троица: Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух. Двата свити пръста символизират нашата вяра в това, че Синът Божий Иисус Христос има две естества: Той е Бог и човек...

Петьо:

– Аааа, ето защо имаме пет пръста!

Мамо, как да възлюбя ближния, ако той се съпротивлява?

СЪДЪРЖАНИЕ

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО.....	1
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ:	2
ЗВЕЗДАТА.....	2
ОЦВЕТЕТЕ	4
КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАТ ДАРОВЕТЕ НА МЪДРЕЦИТЕ?.....	5
ДЕТСКА ЛИТУРГИЯ	7
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ:	8
ТРОИЧЕН ТРОПАР	9
ДВАТА КУФАРА НА СВЕТИ ЙОАН ШАНХАЙСКИ	9
ЕДНА ИСТИНСКА БЪДНИ ВЕЧЕР	10
ДОМЪТ НА ХОРАТА ОТ БИБЛЕЙСКИТЕ ВРЕМЕНА	13
СВЕТИ СПИРИДОН ТРИМИТУНСКИ	14
ЛАБИРИНТ	18
ЗА ПРЕДАТЕЛСТВОТО	19
ГВОЗДЕИТЕ	20
ПРИ ОТШЕЛНИКА	21
МОНАХИНЯ ВАЛЕНТИНА ДРУМЕВА	23
СЛОВО ХРИСТОВО	25
ВЕЛИКАНЪТ ЕГОИСТ	26
ДЪРВОТО НА ПОСЛУШАНИЕТО	30
АВОКАДО.....	31
ШОКОЛАДОВ КРЕМ ОТ АВОКАДО.....	32
КЪЩИЧКАТА	33
УСМИХНИ НИ СЕ С ПЕТЬО	35

Рисунка на корицата:
Вяра Пенчева, 11 г. - корица 2

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Филка Лефтерова,
Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.

Ръководител: Лора Бахдикян-Марянова

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:

Стефан Златарски,

Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Открыйте 10-те разлики.

Разпространява се БЕЗПЛАТНО